

1
KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų

Bendradarbių Draugijos

Savaitraštis

Lekcija ir Evangelija
Kalėdų varpai
Mes matėme Kristų
Pasaulinis gaisras ir mūsų
kasdienybė
Klausimai ir atsakymai
Misių skyrius
Gaidamavičiaus "Iblokštasis
žmogus"
Laiškai iš pragaro
Su mūsų bendradarbiais
Žinios iš lietuviškojo pasaulio
Žinios iš katalikiškojo pasaulio

No. 52   XXXI metai
Gruodžio (Dec.) 29, 1951 m.

SEKMADIENIS PO KALĒDŲ

Evangelija

Luk. 2, 33-40

ANUO metu: Juozapas ir Marija, Jėzaus Motina, stebėjosi tais dalykais, kurie buvo apie jį sakomi. Simeonas palaimino juos ir tarė jo Motinai Marijai. Štai, šitas pastatytas nupuolimui ir prisikėlimui daugelio Izraelyje ir kaip ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys. Buvo ten pat pranašė Ona, Panuelio duktė iš Asero giminės, ji buvo labai pasenusi, po savo mergystės ji buvo gyvenusi septynerius metus su savo vyru. O dabar buvo našlė aštuonių dešimčių ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo šventyklos ir tarnaudavo Dievui naktį ir dieną pasninkais ir maldomis. Ir ji atėjo tą pačią valandą, garbino Viešpatį ir kalbėjo apie jį visiems, kurie laukė Izraelio

Lėkaija

Gal. 4, 1-7 7

BROLIAI: Kolei tėvonis yra nepilnametis, jis nieku nesiskiria nuo tarno, nors yra viso ko valdovas. Jis yra po globėjais ir užvaizdais ligi tėvo paskirtam laikui. Taip ir mes, kolei buvome nepilnamečiai, tarnavome po pasaulio pradmenimis. Bet, atėjus laiko pilnybei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, padarytą iš moteriškės, pastatytą po įstatymu, kad mes gautume įsūnytę. Kadangi jūs esate sūnūs, Dievas siuntė savo Sūnaus dvasią į jūsų širdis, kuri šaukia: Abba, Tėve. Taigi jau yra ne tarnas, bet sūnus, tai ir tėvonis per Dievą.

atpirkimo. Padarę visa, kaip reikalavo Viešpaties įstatymas, jie sugrįžo į Galileją, į savo miestą Nazaretą. Vaikelis augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties ir Dievo malonė buvo jame.

Kalėdų Varpai

Baltijos žuvėdra

Snaigėm puošiasi berželiai.
Baltas laukas ir stogai
Ir Dievulis šalia kelio
Jau pasipuošė baltai.

Linksmi skamba skambaliukai.
Skrenda rogės per laukus, —
Iš gimnazijos Kalėdoms
Vežasi tėvai vaikus.

Čia prie šienų dengto stalo
Laužys Kūčių plotkelius.

Avižų kisielius šala,
Gamin močia šližikus.

Kai visa šeima susėda
Pasimeldus imt valgius, —
Atskamba varpai Kalėdų.
Plaukia aidas per laukus.

Kaip skaistus, šviesus koks sapnas
Slenka vaizdas šis nūnai. —
Nebeaid laukuos gimtines
Šiandien Kalėdų varpai.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parullis, MIC., Rev. V. Bagdanavičius, MIC.

MES MATĖME KRISTŲ

Kun. Jon. Petrėnas

“Dievo Žodžio atneštasis atpirkimas ne tik išlaisvino mus iš nuodėmės įstatymo vergijos, bet ir išaukštindamas pakėlė į naują plotmę ir vietą”.

Tėv. Benediktas Baur O. S. B.

Šventėme Viešpaties Gimimą

ir prisiminėme žmonijos gyvenimą atnaujinantį įvykį, kada Dievas, “daug kartų ir tuleriopu būdu kalbėjęs kitados tėvams per pranašus, paskiausiai, šiomis dionomis kalbėjo mums per Sūnų” (Žyd. 1, 1-2). Viešpaties Gimimo šventės nėra vien šaltas, istorinis įvykis, atsitikęs prieš tūkstančius metų ir mūsų visiškai neliečiąs. Dievas per savo Sūnų kalbėjo ir mums: “Ką Angelas pranešė piemenims, ganantiems savo avis, pasiekė taip pat ir mūsų ausis; tokiu būdu ir mes tampame Dievo kaimenės avys, širdies gilumoje laikantios iš dangaus pasigirdusius žodžius” (šv. Leonas, pop. IX kalba apie Viešpaties Gimimą).

J. Kristaus gimimo vieta ir visos išorinės aplinkybės rodo labai kuklų, paprastą ir tarytum niekam nežinomą Gelbėtojo atėjimą žemėn. Evangelistas šv. Lukas nemaža vietos paskiria “Jėzaus vaikystei ir paslėptajam gyvenimui” aprašyti, lyg kad norėtų nuo žmonių akių

paslėpti iš dangaus nužengusią šviesą, kuri akimirksniui sušvito ir vėl pasislėpė... Tačiau dieviškosios išminties planuose gražiai suderinamas paprastas, kuklus ir tarsi “niekam nežinomas” J. Kristaus užgimimas su parinktų asmenų gyvenimu ir veiksmis, kurie, atstovaudami žmoniją, viešai apreiškė ir parodė atėjusį jų Gelbėtoją. Šitie žmonių atstovai pakelia Viešpaties gimimą dengečią uždangą ir kitiems šaukte šaukia: “Mes matėme Kristų! Ateikite ir Jį pagarbinkite! Tai tas pats, kurio mes taip ilgėsingai laukėme, tas pats, apie kurį rašė mums pranašai ir savo raštus paliko ateinančioms kartoms atpažinti dangaus Tėvo skirtąjį Atpirkėją”.

Kristaus atpirkimas

turėjo pailesti visą žmoniją, mat, pirmųjų tėvų nuodėmė krito ant visos žmonijos ir išardė jos vienybę su Dievu. Betliejuje gimusio dieviškojo Kūdikio rankos, kad ir žmogiškomis akimis žvelgiant tokios mažutės ir silpnos, turėjo apkabinti visą žmonių giminę, tą margąjį tautų, rasių, luomų ir padėties skruzdėlyną. Tautų Apaštalas šv. Povilas, visus kviesdamas pažinti žmonių Gelbėtoją J. Kristų, tarytum juos guosdamas ir iki tol rėžiančius skirtingumus šalindamas, pastebi, kad visa ir visuose yra Kristus: “nėra nei pagonies, nei žydo, apipjaustymo ir neapipjaustymo, svetimtaučio ir skito, vergo ir laisvojo” (Kolos. 3, 11). Betliejaus Kūdikis griau-na ir ardo visas užtvaras, kurios mėgina atitverti žmogų nuo žmogaus, kurios sukelia vieną tautą prieš kitą vien dėl veido spalvos, kitaip skambančios kalbos, dėl kitaip gaminamų valgių ar nevienodai šokamų šokių jų susirinkimuose. Prie Betliejaus prakartėlės gali artintis ir žmogus, nešdamasis savo rankose laisvės paukštę, ir tas, ant kurio rankų

Ant griuvėsių prie berželio
Staugia alkanas šuva.
Iš po sniego tik Smūtkelio
Kyšo nudaužta galva.

— Ach, atleisk jiems, Tėve mano, —
Taria lūpos Jo žodžius, —
— Jie ką daro, neišmano, —
Aš kentėjau už visus...

Snaigėm puošiasi berželiai.
Baltas laukas ir miškai.
Tik Dievulis šalia kelio
Nebesipuošia baltai.

La Mora, 1951 m. XII. 2

ir kojų čerška nelaisvės grandinės. “Visa ir visuose yra Kristus”.

Visiems skirtasis atpirkimas, dieviškosios išminties ir gailėstingumo vykdomas per Betliejuje gimusį Dievo Sūnų, jau pačioje pradžioje turėjo būti pažintas bent kaikiurių žmonijos atstovų, kad šie jį kitiems parodytų ir apreikštų. “Tikėjimas iš skelbimo” (Rom. 10, 17). Šį skelbimą apie gimusį ir žemėn atėjusį J. Kristų turėjo atlikti parinkti asmenys, atstovaujant visą tautą, luomus ir žmonių padėtis. Jie buvo skirti pakelti tą slėpinimą šventosios nakties uždangą ir parodyti pasauliui šviesų dieviškojo Kūdikių veidą, taip skaisčiai žerintį ir nakties glūdumoj.

Šv. Augustinas, aiškindamas J. Kristaus pasirodymus po užgimimo, primena, kad gimusį Kūdikį aplankė piemenys, atstovaujant žydų tautą, išminčiai — pagonis ir galinguosius, senelis Simeonas ir pranašė Ona — teisinguosius. Paprasti laukų piemenys ir gudragalviai išminčiai, nemokšos ir raštų tyrinėtojai, bejėgiai gamtos vaikai ir palydovų lydimi dykumų keliautojai, teisingieji ir nusikaltėliai, vyrai ir moterys, — visi jie garbino J. Kristų ir skelbė visiems atėjusį atpirkimą. Vieni nešė prie praktinės klastos nepažįstančią širdį, kiti — puošnias dovanas, treteri-gerą ir gra-

žų gyvenimą, ketvirtį — nuodėmes, vieni — vyrišką narsumą, kiti — moterišką kuklumą. Visas šias dovanas priėmė Kristus, atėjęs gelbėti teisingųjų ir nusidėjėlių, silpnųjų ir galiūnų.

Visų atstovė Bažnyčia

Šituo keliu žengia ir toliau. Ji, būdama “amžiasis trunkantis Dievo Sūnaus įsikūnijimas” (Moehler, Johan A.), arba kaip iškalbingasis Bossuetas ją (Bažnyčią) vadina — “išsiliejęs ir bendraujantis Kristus, Jėzus Kristus visoje savo pilnybėje”, visiems skelbia ir rodo tą kertinį mūsų gyvenimo akmenį, kurį ką tik gimęs pripažino ir pagarbino žmonių giminės atstovai. Kas savo gyvenimo rūmus stato ant šito kertinio akmens, tam J. Kristus yra “pastatytas prisikėlimui” (Luk. 3, 34), kas gi jį atmeta ir bevelija remtis vėjo greitai išnešiojamomis smiltimis, tam Betliejaus Kūdikis “pastatytas nupuolimui” (Luk. 2, 34).

Betliejaus Kūdikis, visa gražioji šventosios nakties romantika, melodingosios Kalėdų giesmės ir muzika tokiu būdu lieka ne vien “smagios ir malonios dienos”, ne vien “jaukus atostogų metas ir pasimatymas su savaisiais”, bet kartu ir rimto apsisprendimo dienos: ar Betliejuje gimęs dieviškasis Kūdikis atneš man prisikėlimą laimingai amžinybei, ar nupuolimą bausmei ir kančiai?

Pasaulinis gaisras ir mūsų kasdienybė

Kun. J. Prunskis

NESENIAI į katalikų tikėjimą atsivertę laikraštiniškė, rašytoja Gladys Baker. Prieš keletą savaitių išėjo jos knyga “I Had to Know” (— Aš turėjau sužinoti tikrąją tiesą).

Apie gaisrą ir suknelę

Šioje knygoje ji pavaizduoja, kaip kartais žmonės nukreipia dėmesį į smulkmenas, užmirdšami, kas svarbiausia. Ji pasakoja atsitikimą su savo drauge Norma Shearer: kartą ta Norma keliavusi. Apsinakvojusi viešbutyje. Vidurnaktį pradėjo žmonės belstis į jos

duris, pranešdami kad gaisras, kad ji turi greičiausiai gelbėtis. Ir pirmoji Normos mintis buvusi — kuria dabar suknelė man vilktis.

Ir mes šiuo metu pergyvename lyg didžiulį pasaulio gaisrą, gyvuliškų aistrų ir žiaurumo suliepsnojamą žmoguje. Kiekvieno žmogaus pareiga prisidėti prie to kruvinojo gaisro likvidavimo, o ne paskęsti kasdienybėje.

Nuotykis su Nansenu

Didysis tyrinėtojas Nansenas, už savo nuopelnus taikai laimėjęs Nobelio

premiją, kartą buvo išvykęs tyrinėti siaurės ašigalio. Jį lydėjo du eskimai. Nakčiai užėjus jie pasirinko saugesnę ledo lytį ir pasistatė palapinę. Koks gi šiurpas juos sukrėtė ryto, kai pamatė, kad dalis ledyno, ant kurio buvo jų palapinė, atskilusi ir vėjas juos neša į pietus. Ledo lytis sutirps ir jų laukia mirtis.

Eskimai nusiskubino į palapinę ir puolė ant kelių, nes žinojo, kad tik vienas Dievas juos tegali išgelbėti. Ir laimė jiems nusišypsojo — vėjas pakeitė kryptį ir vėl gražino jų ledo lytį prie ledynų.

laikydavo, kol pūnančio lavono kvapas, kol atsiradę šilimoje kirminai uždusindavo, užgrauždavo ir gyvąjį.

Kaip gi dažnai ir mes patys susirišame su, pasakytume, lavonu. Gal tai bus blogas draugas — tas gyvas numirėlis, gal tai bus koks mus žudantis blogas palinkimas ir įprotys, bet jeigu mes nuo tų blogybių neatsipalaiduosime, mes žūsime. Kaip tik dabar laikas apsimąstyti ir pasukti Viešpaties keliais, kad Kūdikėlis Jėzus tikrai gimtų ir mūsų širdyse.

„Angelas tarė piemenims: „Skelbiu jums didį džiaugsmą: šiandien gimė pasaulio Išganytojas“.

(Iš kunigų maldų per Kalėdas)

Nuo to laiko, sakosi Nansenas, ir jis visada meldėsi drauge su eskimais.

Mes visi šiuo metu plaukiame lyg ant tirpstančios ledo lyties, ir svarbu suprasti visą padėties sunkumą ir jieškoti išsigelbėjimo. Mūsų gi išsigelbėjimas — visų gerųjų žmonių vienybė su Dievu ir ryžtingumas siekiant, kad Dievo tvarka žemėje būtų įgyvendinta.

Baisi mirtis prie lavono

Iš senovės yra užsilikusių žinių apie vieną tironą, kad tasai savo priešininkus naikindavo žiauriausiu būdu: jis gyvą žmogų pririšdavo prie numirėlio ir

Irašas Pasteuro paminkle

Didysis mokslininkas, gamtininkas Pasteuras, kai buvo priimtas į Mokslo Akademiją, savo kalboje pareiškė:

— Laimingas yra žmogus, kurs savo širdį kelia prie Dievo ir Jo klauso; laimingas jei savyje turi idealus grožio, meno, mokslo, tėvynės, evangeliškųjų dorybių meilės. Jie yra gyvieji įkvėpimai didžiųjų minčių ir veiksmų. Viskas aiškiai matosi amžinybės šviesoje.

Šitie žodžiai yra iškalti Pasteuro paminkle. Jie turi būti išgraviruoti kiekvieno mūsų širdyse.

Kur eini, pasauli

Kelius milijonus tiražo turįs laikraštis "Readers Digest" paskutiniame gruodžio numeryje įsidėjo pasaulinio garso rašytojo ir gydytojo A. J. Cronino straipsnį — "Quo vadis?" — Kur eini, pasauli. Tasai gydytojas, kitados buvęs netikintis, dabar pabrėžia, kad pasaulį tegali išgelbėti tik moralinės ir tikybinės vertybės. Jis rašo:

— Kiekvienas iš mūsų turime pildyti pagrindinius didžiųjų dorovinių įsakymų dėsnius, pripildyti bažnyčias su kaupe, jungti savo balsus bendroje maldoje, mobilizuoti mūsų dvasines atsargas ir pradėti naują kryžiaus žygį žodžiu ir darbu, kurs pasiektų visus žemės už-

kampius. Jeigu tik mes įgyvendintume Pamokslo nuo Kalno dėsnius, visi sunkumai, kaip jie nenugalimi beatrodytų, sutirptų kaip rūkas prieš kylančią saulę... Pasekti tuo augštu mokymu yra vyriausias mūsų gyvenimo tikslas... Tikėjimas turi būti vyriausias mūsų gyvenimo rūpestis... Nežiūrint kruvinų žaizdų, kurias žmonės padaro kits kitam, nepaisant aklumo ir indiferentiškumo, nežiūrint karo ir sunaikinimų pavojaus, kuris slėgia tautas, aš jaučiu, kad dar yra viltis žemės tautoms. Kelias, kuriuo mes turime keliauti, tebėra atviras, tik mes turime juo žygiuoti.

Šitą žodį mums skelbia mokslininkas ir ryšytojas A. Cronin.

Klausimai ir atsakymai

Ar Teresėlė Neumanaitė Vokietijoje tebegyvena ar jau yra mirus?

Tebegyvena. Ne tik tebegyvena bet ir didelę bangą naujų šnekų buvo sukėlusį šiais metais visame pasaulyje. Mat viena anglė mokslininkė parašė apie ją knygą, kurioje bandė įrodinėti, kad visi keisti jos gyvenimo reiškiniai yra tik isterinio pobūdžio. (Isterija yra tokia dvasios liga). Iš syk katalikai šią knygą sutiko abejingai, bet paskui apsižiūrėjo, kad pati tos knygos autorė sėmė žinias iš visokių nepatikimų šaltinių ir su Teresėle nėra net kalbėjusi. Po to daugelio šalių katalikai mokslininkai iš naujo išėjo ginti Teresėlės.

Šiomis dienomis kaž kas iškėlė klausimą, kad Teresėlė yra nepaklausiusi Šv. Apeigų Kongregacijos įsakymo ir nesidavusi gydytojų tiriama. Į šį priekaištą atsako jos klebonas Naber savo laiške, paskelbtame "Catholic Herald" laikraštyje. Jis rašo, kad tik vieną kartą Šv. Apeigų kongregacija davė įsakymą daryti gydytojų tyrinėjimus. Ir šio įsakymo Teresėlė tuojau paklausė. Tačiau jos tėvas to bijojo, nes jis buvo girdėjęs gydytojus šitaip kalbant: "Tegul tik ji kartą atsiranda lignonėje, tai mes

tuojau išvarysime tuos jos reiškinius". Įsikišus Pragos kardinolui Kasparui, Šv. Apeigų kongregacija savo įsakymą pakeitė į pageidavimą. Keletą sąvaidžių po to Šv. Apeigų kongregacijos atstovas atvyko jos pažiūrėti. Tai buvo 1937 m. Jis išvyko patenkintas esama būkle ir po to Kongregacija daugiau jos nejudino. Popiežius Pijus XI pasakęs vienam kardinolui: "Palikit šią mergaitę ramybėje".

Ar galima naudoti sakramentalijas: rožančius, medalikėlius, pirkus juos krautuvėje, ar reikia juos būtinai pašventinti?

Taip, juos reikia pašventinti. Šie daiktai nėra tik koks įrankis ar papuošalas, bet maldos ženklas. Bažnyčia nuo senų laikų prie šių maldos ženklų jungia ir įvairias palaimas bei malones. Jeigu grynai pasaulietiškuose daiktuose žmonės vertina dvasinį ryšį pav. dovanotą fotografiją su to paties žmogaus parašu vertina daugiau negu tik vien pirktą fotografiją, tai pašventinimas sakramentalijų yra daugiau negu parašas prie paveikslų. Jis tuos daiktus sujungia su

visa Bažnyčios praeitimi, pilna didelių darbų ir malonių.

Ar nusižudęs katalikas yra laidojamas tomis pačiomis apeigomis? Atsiktinka, kad vieni nusižudėliai laidojami tomis pačiomis apeigomis kapinėse, o kiti be jokių apeigų ir ne kapinėse.

Nusižudėliai nustoja malonės būti katalikiškai palaidoti. Tačiau jeigu nusižudėlis, jau pasikėsinęs prieš savo gyvybę, dar turi laiko gailėtis už savo nuodėmę ir galima tai įrodyti, tai jis gali būti laidojamas katalikišku būdu. Be to, jeigu nusižudymas yra įvykęs netyčia, arba nusižudėlis tuo metu buvo netekęs sveiko proto ir pats nesižinojo, ką daręs, tai jam gali būti netaikoms šis Bažnyčios nusistatymas.

Kuo remiasi katalikai melddamiesi į tuos žmones, kurie yra danguje? Ar

šventieji gali ką nors iš savęs pagelbėti gyvenantiems žemėje?

Šv. Tomas Akviniėtis mus moko, kad šventieji, būdami danguje gali melstis daug sekmiau, negu jie galėjo melstis žemėje, nes jie savo tikslą jau yra pasiekę.

Pagalba mums iš šventųjų priklauso nuo dviejų sąlygų: 1, kiek šventieji gali mums pagelbėti ir 2, kiek jie nori mums pagelbėti. Bet galėti jie gali nuostabiai daug, nes jie labai artimai ir išvidiniai yra susijungę su Dievu, iš kurio plaukia visos gėrybės. O norėti pagelbėti mums jie nori tiek, kiek stipri yra jų meilė, kuri jiems jau reiškiasi ir kaip amžinoji garbė.

Visos malonės, kurias mes gauname per šventųjų užtarimą, yra žinoma ne kieno kito tik Dievo malonės.

KRISTUI IR BAŽNYČIAI

= Misijų Skyrius =

MISIONERIAUS PAŠAUKIMAS

PAŠAUKIMAS yra ypatingas tam tikram darbui tinkamumas, kuris tęsis visą gyvenimą. Misionieriaus pašaukimas yra Dievo dovana; jis pasireiškia tvirtu ir pastoviu troškimu paskirti savo gyvenimą tų žmonių sielų išganymui, kurie dar nėra priėmę Evangelijos. Šio pašaukimo dėka misionierius ne tik pilnai supranta reikalą išganyti savo sielą, bet ir užsidega jame troškimas darbuotis kitų sielų išganymui.

Ar kas nors turi misionieriaus pašaukimą, galima suprasti iš tam tikrų, neigiamų ar teigiamų, ženklų. Negalima tvirtinti, jog koks nors nesuvaldomas, šiurkštus savimyla ir malonumų ieškotojas turi dvasinį pašaukimą. Iš kitos pusės, nors kartais asmuo gali turėti arba jaustis turįs jausmų ir patraukimų, kurie atrodo misionieriškojo pašaukimo ženklais, bet, trūkstant jam kitų

reikalingų savybių, šie norai nėra tikro pašaukimo ženklai.

Kandidatas į kunigus privalo turėti tam tikras širdies ir proto savybes, kurios jį įgalintų atlikti dvasinio pašaukimo pareigas tinkamu būdu. Jis privalo turėti supratimą apie kunigystės kilnumą ir pobūdį; turi suprasti, kas jai tinka ir kas ne.

Kandidatas į šventovę turi būti giliai religingas, nes juk negalima įsivaizduoti pašaukimo į kunigus be gilios meilės, baimės ir pagarbos visiems šventiems dalykams. Jis taip pat turi būti malonus ir simpatingas, atjaučiąs nuliūdusius, mokąs tapti visiems viskuo.

Šv. Alfonsas pamini šiuos tris kunigiškojo pašaukimo ženklus: tinkamą mokslą arba galėjimą jį pasiekti, pavyzdinę gyvenimą ir gryną intenciją.

Tinkamas mokslas arba galė-

jimas jį pasiekti reiškia, jog kandidatas turi sugebėti išmokti tiek, kiek reikalinga tinkamai atlikti savo luomo pareigoms. Jis privalo ne tik sugebėti, bet ir turėti troškimą tai įvykdyti. Siekiančiam altoriaus mokymosi meilė yra būtinai reikalinga.

Bet vieno mokslo nepakanka. Taip pat reikalingas pavyzdingas gyvenimas ir ne tik paprastas susilaikymas nuo sunkių nuodėmių, bet "įpratimas į pa-

reiškia, jog kunigystės siekiama tik dėl Dievo garbės ir sielų išganymo, o ne dėl kokios nors kitos priežasties; gi kas eina į šį luomą dėl pelno ar patogumo, tas yra blogos valios žmogus. Nelaimingojo Judo galas mums sukelia siaubą. Nors pradžioje jis turėjo kilnią ir tyrą intenciją, bet savanaudiškumas padarė jį vagemi, išdaviku ir savizudžiu.

Ar kunigystės pašaukimas viršija žmogaus prigimtį? Visai ne! Daugelis

Gimdytoja pagimdė Karalių, kurio vardas Amžinasis. Ir motinos džiaugsmas subuvo kartu su skaistybės garbe. Nei vieno nei kito dalyko anksčiau nei buvo girdėta, nei matyta, aleliuja.

(Iš kunigų maldų per Kalėdas).

vyzdingą gyvenimą". Šis įpratimas į pavyzdingą gyvenimą nereiškia, jog negali pasitaikyti smarkių aistrų ir karšto temperamento apraiškų. Jis tik reiškia, jog aistros ir temperamentas turi būti nuolatinėje kontrolėje. Tas tikrai netinka dvasiniam luomui, kurio gyvenimui vadovauja aistros ir jausmai.

Trečias pašaukimo laipsnis — intencijos grynumas. Ką tai reiškia? Tai

dievobaimingų jaunų vyrų ir berniukų turi reikiamas savybes. Tiesa, pašaukimo ženklai gali būti nepilnai išsivystę. Vis dėlto reikia turėti tvirtą nusistatymą ir drąsą ištirti Dievo valią.

Ar reikia atsakyti Dievo šaukimui? Tokio klausimo nė negali būti. Jei kas turi misionieriškojo pašaukimo ženklus, privalo vykdyti Dievo valią taip, kaip jis sugeba.

IŠ MISIJŲ PASAULIO

● **Skandinavija** dar tebėra misijų kraštas. Švedija (su 7 milijonais gyventojų) turi tik 14,000 katalikų ir tik 17 vietinių kunigų. Krašto įstatymai draudžia katalikams būti mokytojais valstybinėse mokyklose arba būti vyriausybės nariais. (Dėl šitokių absurdiškų įstatymų liberalai ir socialistai nesijaudina! Kodėl?)

● **Russicum** studentai Romoje ruošiami darbui tarp rusų pabėgėlių nuo komunistinio teroro. Šie idealistai atsisako aukštesnio pragyvenimo standarto dėl tų, kuriems jie ruošiasi tarnauti. Jų maistas yra toks, koks duodamas pabėgėlių stovyklose. (Beje, Russicume yra studijuojančių ir lietuvių).

● **Sarajevo** miestas, kuriame prasidėjo I pasaulinis karas, dar tebėra misijų vyskupija, nors čia buvo krikščionių nuo pirmųjų krikščionybės amžių. Jie ilgai kentė turkų persekiojimus, o dabar kenčia žiauriausius komunistinio gyvybės ir mirties valdovo maršalo Tito persekiojimus.

● **Propaganda Fide**, pasaulinis misijinių reikalų centras Romoje, laikosi vienos nuostabios tradicijos: kiekvienais metais karštojo laikotarpio pradžioje savo tarnautojus apdovanoja vėduoklėmis. Ši tradicija buvo pradėta prieš kelis šimtmečius, kada Rytų misionieriai

prisiųsdavo vėduokles iš savo misijų kraštų.

● **Lotynų Amerikoje** 5000 tikinčiųjų tenka tik vienas kunigas. Tai blogiausias santykis visame civilizuo-tame pasaulyje. Pietų Afrikoje vienam kunigui tenka 180 žmonių. Jungtinėse Amerikos Valstybėse vienas kunigas aptarnauja 630 katalikų.

MŪSŲ PASTOGĖJE

— Gruodžio 2 d. įvyko paskutinis šiais metais **Marijonų Misijų Kuopos susirinkimas** Marian Hills Seminarijoje Clarendon Hills, Ill. Malonasis kuopos pirmininkas br. P. Cibulskis, MIC., supažindino narius su numatomu lėšų paskirstymu kai kuriems misijų kraštams. Susirinkimas praėjo jaukioje nuotaikoje.

ČIA MAN ĮDOMU

Pasikalbėjimas Kinijos Autobuse:

Konduktorius berniukui: Kas tavo geriausias draugas?

Berniukas: Vienas katalikų kunigas.

Konduktorius: Ar jis turi žmoną?

Berniukas: Ne. Katalikų kunigai neturi žmonių.

Konduktorius: Tai blogai, berniuk. Jei visi taptų kunigais, greitai pasaulyje nebeliktų žmonių.

Berniukas: O ar būtų geriau, jei visi žmonės pasaulyje taptų konduktoriais?

NAUJOS KNYGOS

Dr. Pr. Gaidamavičiaus "Išblokštąjį žmogų" perskaičius

Pirmojo ir antrojo pasaulinio karo sukūriai nemaža žmonių dėl politinių, religinių ar kitokių priežasčių privertė palikti savo gimtąsias šalis ir kitur ieškoti globos, apsaugos ir darbo. Šitie žmonės daug kuo skiriasi nuo kitų išėivių, kurie daugiau ar mažiau savo noru išvažiavo kitur dirbti ir pastoviau įsikurti. Žmonės, moralinės ar fizinės prievartos išblokšti iš savo krašto, tai tary-

tum su šaknimis išrauti medžiai. Sunku išrautą medelį kitur prigydyti, o dar suikiau išblokštąjį žmogų pripratinti prie naujos aplinkos.

Prievarta išblokštųjų žmonių gyvenimą nagrinėja "Ventos" leidyklos nesenai išleistoji Dr. Pr. Gaidamavičiaus knyga "Išblokštasis žmogus". Šios knygos autorius, kun. lietuvis, jau apie 10 metų dirbęs svetur, pradžioje gyveno Vokietijoje, gilinosi teologijos moksle ir įsigijo Teologijos Daktaro laipsnį, vėliau darbavosi lietuvių tremtinių tarpe

Freiburg i. Br., o iš čia išvyko į Belgiją lengvinti vargo angliakasiams lietuviams: teikė jiems stovyklose religinius patarnavimus, būrė juos kultūriniam darbui, redagavo laikraštį "Gimtąją šalį", išsiblaškiusius tautiečius lankė ne tik jų namuose, bet nusileido ir į jų darbovietes — anglių kasyklų šulinius, kur jo parapijiečiai pašiniais veidais kerta "juodąjį auksą" — anglis ir pavojuose kovoja dėl duonos kąsnio. Vis tai jam davė progos inatyti ir pažinti savojo likimo brolių dalią, kuri dabar taip jautriai atsispindi jo knygoje "Išblokštasis žmogus". Išvažinėjus lietuviams iš Belgijos ir sumažėjus darbui, kun. dr. Pr. Gaidamavičius išvyko į Kanadą ir šiuo metu profesoriauja Saint-Joseph kun. seminarijoje, Mont-Laurier, P. Q.

Dr. Pr. Gaidamavičius, stilinga plunksna ir išvalgiu protu savoje knygoje, padalintoje į septynius stambesnius skyrius, vaizduoja žmogaus gyvenimą jam įprastoje aplinkoje, kurią suteikia jo darbu perkeista gamtinė aplinka, po to šeima, tėviškė, tėvynė, tauta, kur jis jaučiasi "namie" ir pilnai gali išskleisti savo dvasios sparnus.

Tolimesni knygos skyriai aprašo žmogaus išbloškimą, jo išplėšimą iš tos jaukios ir malonios aplinkos, kurią jam

teikia šeima, tėviškė, tėvynė ar tauta: "Išblokštasis iš tėvynės ir yra tasai žmogus be adreso: jis yra tapęs bevardžiu...Išblokštasis, praradęs vidinę atramą, netenka pusiausvyros: dvasinės ir fizinės" (161 psl.). Išblokštasis, netekęs tėvynės, esti graužiamas įvairių fizinių ir dvasinių sukrėtimų, naujų ydų ir kitokių negerovių. Pro šias išblokštojo žmogaus kančias, knygos gale, autorius žvelgia į šviesiąją vilties žvaigždę, kuri jam padeda nugalėti ir tamsiausią naktį, nors ir nepanaikina visiškai išbloškimo žaizdos: "Pradinis išbloškimas yra tam tikros žmogaus dalies išplėšimas, ir jis lieka nuolat jaučiamas. Jis visiškai gali užgyti tik sekančioj kartoje, kuri savąjį pasaulį ima kurti atrastojoje užuovėjoje" (273 psl.).

Autorius, šią knygą leisdamas į žmones, įžangos žodyje skiria ją pirmiausia "Išblokštajam Lietuviiui, o kartu ir apskritai išblokštiesiems, vildamasis, kad jie čia daugiau ar mažiau atras patys save" (5 psl.).

Dr. Pr. Gaidamavičius, Išblokštasis žmogus. Benamio likimo perspektyvos. Išleido "Venta" 1951 m. Psl. 278. Tiražas 1,500 egz. Galima užsisakyti per "Draugo" knygyną.

LAIŠKAI IŠ PRAGARO

S. C. Lewis

5.

Mielas Griežle,

Aš esu gerokai apsvylęs tavo laišku. Vietoj smulkiai aprašęs man savo darbus tu pasileidai į šią plačią liaupsinimų giesmę. Tu rašai, kad esi "pamišęs iš džiaugsmo", nes europiečiai pradėjo jau antrą iš savo karų. Bet aš žinau geriau, kas yra tavim. Tu esi ne pamišęs, bet girtas. Skaitydamas tarp eilučių tavo nerūpestingai parašytą pranešimą apie paciento nemigo naktį, aš susidariau gana tikslų vaizdą apie tavo dvasios

stovį. Tu esi ne pamišęs, bet girtas. Pirmu kart nuo savo išėjimo į gyvenimą tu gavai paragauti to vyno, kuris yra visų mūsų darbų atpildas. Tuo vynu yra žmonių klajonės ir jų kančios. Ir šis vynas mušė tau į galvą. Beveik, aš negaliu tavęs nei barti. Negi aš galiu tikėtis tvirtos galvos ant jaunų pečių.

Ar jaudinosi pacientas, kai tu jam nupiešei ateinančių baisių vaizdą? Ar tu sužadinau jam stiprų gailestį žavios praeities, kad net pilvas jam sukūrė iš gailesčio? Ar tu švariai grojai savo smuika? Taip, taip...Aš tave suprantu. Bet nepamiršk, Griežle, kad pareiga yra

pirmiau, negu malonumas. O jeigu dėl perdidelio atlaidumo sau pačiam tu galų gale prarasi savo grobį, tai atsimink, kad tu amžinai trokši to gurkšnio, dėl kurio vieno lašo tu dabar visiškai netekai savo galvos. Būtų nepalyginamai geriau, kad truputį šaltesne galva galėtum apskaičiuoti, ką reikia daryti dabar ir čia pat, kad jis taptų tavo nuosavybe per amžius. Ir tada tu galėtum kelti iki viršaus pilną taurę jo nevilties, pabaisos ir nuostabos prie savo lūpų taip dažnai, kaip tau patiktų. Dėl to nepasiduok laikiniam susijaudinimui ir neišsiblaškyk savo darbe. Planingai kaskis po jo tikėjimo pagrindais ir budėk, kad nesusidarytų jame dorybių. Kitam laiške būtinai man pranešk apie savo paciento pažiūras į karą. Turėdami tuos davinius mes galėsime čia pasvarstyti, ar geriau yra stiprinti jo kovos dvasią, ar naudingiau būtų laikyti jį pacifistu. Čia yra vietos abiem galimybėm. Tačiau dabar aš turiu tave persergėti, kad tu nedėtum per daug vilčių į karą.

Žinoma, karas yra linksmas dalykas. Nuolatinė žmonių kančia ir baimė yra maloni ir teisėta pramoga milijonams mūsų kasdieninių gundytojų. Bet kokia iš to yra pastovi nauda, jei mes nepasirūpiname laimėti tų sielų mūsų Žemybių Tėvui? Kai aš matau tų žmonių kančias, kurie pagaliau iš mūsų rankų išsprunka, tai man atrodo, lyg aš būčiau pakviestas į puikų pokylį ir, paragavęs pirmąjį gurkšnį, išmestas laukan. Tai, iš tikro, yra blogiau, negu visai neparagauti. Priešas, laikydamasis barbariškų kovos būdų, tik erzina mus ir didina mūsų kančias bei nerimą.

Dėlto, kalbant apie Europos karą, verčiau yra rūpintis, kaip juo pasinaudoti, o ne kaip juo pasidžiaugti. Jame glūdi kaikiurių tikslų, kurie, savyje paimiti, nėra mums naudingi. Žinoma, mes galime iš jo tikėtis gerokai žiaurybių ir ištvirtavimų. Bet jeigu mes nebūsime pakankamai atsargūs, tai pamatysime, kad šio suspaudimo metu tūkstančiai žmonių grįž pas Priešą. O dešimtys tūkstančių, kad ir nenueis taip toli, tai bent savo dėmesį atkreips į tokias vertybes ir

tokius tikslus, kurie jiems atrodys augštesni už juos pačius. Aš žinau, kad Priešas daugumai šių tikslų nepritaria. Bet Jis yra toks neteisingas! Nors Jo akimis žiūrint nekartą tikslas būva tiesiog klaidiai iškreiptas, bet jei žmonės laiko jį geru ir siekia jo kaip galėdami geriau, net visą savo gyvenimą tam paaukoja, tai Priešas priima tokius pas save.

Tik tu pagalvok, kiek nepageidaujama mirčių įvyksta karo metu! Žmonės žuva tose vietose, į kurias, bent Priešo partijos nariai, eina jau iš anksto netik žinodami, kad gali žūti bet ir pasiruošę mirčiai. Mums būtų daug geriau, kad visi žmonės mirtų brangiose ligoninėse, tarp daktarų, kurie meluoja, tarp slaugytojų, kurios meluoja, tarp draugų, kurie meluoja taip, kaip mes esame juos išmokinę. Jie visi žada gyvenimą jau mirštančiam žmogui ir sergančius drąsina, sakydami, kad liga atleidžia juos nuo visų pareigų. Tik svarbu yra, mūsų bendradarbius gerai paruošti ir kad būtų sukliudoma kunigo įtaka, kad jis nepasakytų mirštančiajam tikros būklės. Mums yra labai nenaudingas tas nuolatinis priminimas mirties, kurį karas atlieka. Tada yra išmušamas mums iš rankų pagrindinis mūsų ginklas: nerūpestingas pasaulietiškas. Nes karo metu net joks žmogus negali manyti, kad jis gyvens čia amžinai.

Aš žinau, kad Gumbaragis ir kai kurie kiti manė, kad karas yra gera proga griauti tikėjimą, bet aš manau, kad taip galvodami, jie perdėjo. Žemiškieji Priešo šalininkai yra išmokyti, kad kentėjimas sudaro labai svarbią dalį to dalyko, kurį Jis vadina Atpirkimu. Ir dėl to, karo ir maro išgriautas tikėjimas neapmoka kitų nuostolių. Čia aš turiu galvoj ilgai besitęsiantį ir plačiai išsiplėusį kentėjimą. Nėra abejonės, kad pačiu teroro, plėšimo ar kankinimo metu, kai protas laikinai nustoja veikęs, tu gali pagauti savo pacientą. Bet net ir tada, jeigu jis kreipiasi į Priešo generalinį štabą, tai aš esu pastebėjęs, kad tas postas beveik visada būna ginamas,

Tave mylintis dėdė

Sraigtas

Su Mūsų Bendradarbiais

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A. † A.

MEČISLOVAS SVEIKAUSKIS

A. a. Mečislovas pasimirė Viešpatyje gruodžio 2 d., 1951 m. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 4614 S. Paulina St., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Mečislovo sielą atlaikys dvejus Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Nuolatinė Narė

A. † A.

JULIA BALSIS

A. a. Julia pasimirė Viešpatyje gruodžio 6 d., 1951 m. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 2525 W. 46 St., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Julijos sielą atlaikys dvejus šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Nuolatinis Narys

A. † A.

ANTANAS VIRGINIS

A. a. Antanas pasimirė Viešpatyje rugsėjo mėnesyje. Palaidotas kapinėse Duquesne, Pa. Gyveno 1107 Goldstrohm Lane, Duquesne, Pa.

Tėvai Marijonai už a. a. Antano sielą atlaikys dvejus šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

A. a. Antanas Kavalauskas pasimirė Viešpatyje spalio 10 d., 11:50 ryto, 1951 m. Gimė Lietuvoje, kilo iš Panevėžio apskr. Sidabravos parapijos, Minunų kaimo.

Amriekoje išgyveno 42 metus.

A. a. Antanas paliko dideliame nu-
liudime žmoną Salomėją (Lukošaitę), du
sūnus: Vincentą, marčią Juzefą; ir Vac-
lovą, marčią Bronislavą; ir jos šeimą.
Duktę Valeriją Laurinskas, žentą Anta-
ną ir jos šeimą. Brolių Aleksandrą, jo
žmoną Marijoną ir jų šeimą. Švogerį
Jurgį Lukoševicz su šeima; švogerką
Anelę Ruksėnas, jos vyrą Kazimierą
(White Cloud, Mich); brolienę Veroniką
Lukosevičienę su šeima (Detroit, Mich.)
ir daugelį kitų giminių ir pažįstamų.
Lietuvoje paliko brolių Joną ir dvi seseris
Oną ir Stanislavą.

A. a. Antanas yra Tėvų Marijonų
Bendradarbių Draugijos Garbės Narys.
Į Garbės narių eiles įrašė jo žmona So-
lomėja kuri taipgi yra Garbės narė. Pa-
laidotas šv. Kazimiero kapinėse spalio
13 d. Gyveno 5041 S. Artesian Avenue,
Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Antano sie-
lą atlaikys dvejus šv. Mišias. Visi Drau-
gijos nariai prašomi už jo sielą sukalbė-
ti nors po rožančiaus dalį Dievo gailest-
ingumui išprašyti.

ŽINIOS iš katalikiškojo pasaulio

• **Permaldavimo procesija už viešą Kristaus įžeidimą.** Paskutiniu laiku Briuselyje įvyko iškilminga procesija, kurios intencija buvo permaldauti Dievą ir Jam atsilyginti už viešą įžeidimą, kurį įvykdė laisvojo Universiteto studentai, išniekindami Kristaus paveikslą vienoje Briuselio gatvių sankryžoje. Procesijoje labai gausiai dalyvavo tikintieji su Apaštališkuoju Nuncijum Mons. Cento ir visa eilė kitų aukštųjų dvasininkų priešakyje.

• **Dideli pavojai šių laikų mergaitėi.** Moterų skyriaus bendradarbė "Draugo" dienrašty Dr. N. Bražėnaitė praneša ką pasakė apie šių laikų mergaitės dvasią kun. P. Olohe tarptautiniame mergaičių globos kongrese.

Visų pirma jis pastebėjo, kad šių laikų mergaitė yra perdaug išdidi ir smalsi.

Ji daug skaito, nesuprasdama arba nenorėdama tikėti, kad žmogaus protas yra prieinamas visokioms įtakoms, ir anksčiau ar vėliau jomis persisunkia. Nėra prasmės jai patarti būti atsargiai, dar mažiau, aiškinti, kad naudinga suvaldyti savo smalsumą. Jį mano, kad ji yra žeminama ir traktuojama kaip maža mergaitė. Šis nepalaužiamas pasitikėjimas savimi pas nepatyrusią jaunuolę, turinčią trapią valią, stebina visus.

Be to, joms labai trūksta religinių žinių kas dar šiandien mūsų mergaitėms liko iš tų religinių idėjų, kurios turėtų apšviesti ir sustiprinti jų elgesį? Ar jauna mergaitė gali jomis paremti savo tiesų ir tvirtą moralinį gyvenimą? Deja, dažnai tenka pas jaunuoles auklėti visiškai iš naujo sąžinę, nes jau pirmieji jos susidūrimai su gyvenimu iškreipė jos moralinį supratimą ir sumaišė sąvokas. Ar jaunuolės žinios apie Dievą, nuodėmę, bažnyčią, sakramentus, yra pakankamai aiškios ir tvirtos?

Šias žinias perteikti šiandien yra labai sunku. Koks paskaitininkas ar pamokslininkas nepastebėjo savo auditorijose didelio perversmo? Šiandien jau-

nimas nebesitenkia pagražintais retorikos žiupsneliais. Jis reikalauja tvirtų pamokymų, kurie rastų kelią į kasdieninę tikrovę.

Baigiant, jis pažymi, kad šių dienų jaunimas nėra egoistiškas. Jam trūksta pastovumo, bet progai esant, jis gali pasistatyti labai didvyriškai ir altruistiškai.

• **80,000 Belgijoje dirbančio jaunimo rengiasi į Liurdą.** Vokietijoje — Quakenbrücke išeinantis rankraščio teišėmis "Informacija Prasowa" Spaudos Informacija 278 Nr. praneša, kad Belgijoje dirbantis katalikiškasis jaunimas ruošiasi sekančiais metais suorganizuoti masinę jaunimo kelionę Prancūzijoje į Lourdą, kad padėkotų Dievo Motinai už sėkmingą apaštališkojo darbo išplėtimą proletariato tarpe. Toje maldininkų kelionėje dalyvausią virš 80,000 jaunimo.

• **Kinijos komunistai persekioja vienuoles.** Dar kovo mėn. Kantone, komunistinėje Kinijoje, suimtos 5 katalikų vienuolės, apkaltintos žudymu į savo prieglaudą priimamų vaikų, daugiausia pamestinukų, pagaliau buvo teisiamos. Dvi iš jų nuteistos po 5 metus kalėti, o 3 kitos ištremti iš krašto. Teismo metu demonstrantų minia šaukė: "Nužudyti jas! Sušaudyti!" Jos buvo kaltinamos nužudžiusios 2,116 vaikų iš 2,251 patekusio į jų prieglaudą nuo 1950 m. spalio iki 1951 m. vasario mėn.

Pagrindinis liudytojas prieš seseris buvo vienas silpnaprotyškas vaikas, kurį seserys kasdien kilnodavo iš lovos, jį prausdavo ir aprengdavo. Jis paliudijo teisme, kad dėl seserų apsileidimo tiek daug vaikų prieglaudoje mirė, net 70 nuošimčių. Tačiau teismas neatkreipė dėmesio į tai, kad pati miesto policija jau pusgyvius pamestinukus kūdikius suveždavo ligoninėn.

Šiuo kinų komunistų sprendimu yra pasipiktinęs visas kulturingas pasaulis. Hongkonge išeiną vakarietiškai laikraščiai šį teismą vadina barbarybe.

• **Izraelio valstybės valdininkai kon-**

fiskavo Benediktinų vienuolyną. Katalikų Bažnyčios vadovybė Izraelio valstybėje Palestinoje per teismą kovoja su valdžia, kad atgautų savo nuosavybę, kurią valdžia konfiskavo dėl to, kad ji esanti Vokietijos nacių turtas. Katalikai stengiasi įrodyti, kad šis turtas nebuvo nei nacių nei Vokietijos valdžios, o tik buvo katalikų aukomis įsigytas ir globojamas Koelno vyskupo.

Šiems benediktinams dabar vadovauja amerikietis abatas iš Morristown,

N. J., o jame gyveną vienuoliai priklauso net septynioms tautoms.

Ginčas vyksta dėl šių turtų: Šv. Panelės Marijos užmigimo bažnyčia ir vienuolynas, esąs Siono kalne Jeruzalėje; ir Duonos bei žuvies padauginimo bažnyčia ir viešbutis prie Genezareto ežero Tabgha mieste. Nuosavybė buvo atimta visai nepranešus sąvininkams. Šias nuosavybes benediktinai valdė nuo 1906 metų.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• Naujasis TT. Marijonų Šv. Kazimiero Provincijos Provincijolas. Kunigas Valantinas Atkočius yra gimęs 1919 m. birželio 11 d. Worcesteryje, Mass. 1934 m. baigė savo gimtajame mieste šv. Kazimiero liet. parapijos pradinę mokyklą. 1938 m. baigia šv. Jono aukštesniąją mokyklą. Baigdamas šią mokyklą buvo laimėjęs vieną iš pirmųjų premijų lankyti šv. Kryžiaus kolegiją, bet, kviečiamas tolaikinio Marijonų provincijolo kun. dr. J. Navickio pasuka į Marianapolio kolegiją. Šioje mokslo įstaigoje jaunasis V. Atkočius praleido dvejus metus. Bet štai Dievas šį kilnų žmogų pakviečia į pirmutines savo karių eiles: 1940 m. jis stoja į TT. Marijonų noviciatą Hinsdelyje, Ill. 1941 m. padaro pirmuosius įžadus ir pradeda filosofines — teologines studijas čia pat esančioje Seminarijoje. 1944 m. padaro amžinuosius įžadus. Studijuoja iki 1945 m. Šiais metais gauna kunigystės šventimus. 1945-1947 m. savo studijas baigia Wahsingtono Kat. Universitete teologijos licenciato laipsniu. 1947 m. išvyksta Šv. Rašto studijoms Romon. 1947-1950 m. studijuoja Pontifikaliniame Biblicumo Institute Romoje, įsigydamas Šv. Rašto licenciato laipsnį. — Ruošdamasis daktaratui, kartu išklauso ir šiam tikslui reikalingas paskaitas. 1950 m. savo studijų pagilinimui lankosi Šventojoje Žemėje. 1950 m. grįžta į JAV ir pakviečiamas Šv. Rašto ir su juo susijusių

mokslių profesoriumi TT. Marijonų Seminarijoje Clarendon Hills (buv. Hinsdale, Ill); kartu eina ir Seminarijos prefekto pareigas. 1951 m. Lapkričio 29 d. centrinė TT. Marijonų Kongregacijos vadovybė Romoje kun. V. Atkočių paskyrė JAV liet. TT. Marijonų Šv. Kazimiero provincijos vadovu.

• Lietuviai Chicagos tarpt. eglutės programoje. Kasmet Chicagos Mokslo ir Pramonės muziejuje yra ruošiamos Kalėdų eglutės programos, kuriose dalyvauja daug tautybių. Čia kiekviena tautybė išpildo programą savo gimtąja kalba. Tokiu būdu lyg ir savaime susidaro iš anksto nepaskelbtas konkursas. Šiai metais lietuviams teko gruodžio 8-ji. Tai lyg ir simbolinė diena, kada švenčiama didžioji žmonijos paslaptis — Marijos Nekaltas Prasidėjimas. Tą dieną lietuviai turėjo atlikti keturias programas.

Pirmasis dvi išpildė Šv. Kazimiero Akademijos studentės. Akademikės savo programą pradėjo choru. Po to jos gražiai išpildė ir choreografišką šokių pagal mūsų liaudies dainą "Palankėj". Dar buvo sušokta kitų šokių.

Šokius paruošė A. Valeišaitė. Choru dirigavo sesuo M. Bernarda, kurios valdžioje choro giesmės praskambėjo itin švelniai ir subtiliai. Apskritai, scenos vaizdas buvo puikus ir suteikiąs klausytojams ramią kalėdinę nuotaiką.

Paskutines dvi programas atliko

“Dainavos” ansamblis, patiekdamas kalėdinių parpočių montażėlį. Veiksmas vyko Lietuvos ūkininko sodyboj. Visa šeima ruošiasi iškilmingai Kūčių vakarienei. Tėvas patiesia ant stalo šieną, o dukros apdengia jį balta staltiese ir neša 12 kūčių valgių.

Toliau mergaitės buria, kuri šiais metais ištekės. Čia pat atsiranda jaunikis ir yra atšvenčiamas sužiedotųjų vakaras su dainomis ir šokiais.

Salė buvo pilna žmonių, o ypač vien amerikiečių, kad net muziejaus administracija turėjo atidaryti balkoną, ko anksčiau nebūdavo. Visi siuntė didžiausius pagyrimus lietuviams. Fotografai nedavė ramybės ne vien tik publikai su savo blykčiojimais, bet ir ansamblečiams, norėdami nufotografuoti juos su tautiniais rūbais, kurie juos labai žavėjo. Muziejaus direktorius buvo labai nustebintas ir išsireiškė, “kad tai gražiausia programa iš visų tautybių” ir neaišku jam esą “kaip tie žmonės gali tai atlikti”.

Visą programos interpretaciją anglų kalboje perdavė Lietuvos Universiteto Klubo narė Ellen Skirmont. Montażą suredagavo ir paruošė G. Velička, o muzikinę dalį — Stp. Sodeika.

● **Clevelando lietuviai grojo vokiečiams.** Juliaus Kazėno vedamas oktetas dalyvavo 8 d. gruodžio vokiečių kultūros draugijos surengtame vakare Sachsenheimo salėje. Gausiai susirinkusiai vokiečių publikai išpildė keturis dalykus. Tarp lėkščių ir neįdomių programos numerių lietuviškasis oktetas susilaukė didžiausio publikos pritarimo. Jie kalbėjo: “Junge Maenner aus Litauen” gražiai reprezentavo savo mylimą kraštą.

● **Chicagos Vyčiai ruošia senųjų Am. lietuvių didelį koncertą.** Lietuvos Vyčių seniorų kuopa, kaip praeitam susirinkime paaikškėjo, planuoja savo tradiciniam vakare 1952 m. balandžio 27 d. Lietuvių auditorijoje duoti progos visiems naujiems lietuviams pamatyti ir pasigėrėti kolektyvu senųjų Chicagos lietuvių veikėjų meno srityje, kurie per praeitus dešimčius metų palaikė lietu-

viškos dainos ir teatro žydėjimą visose mūsų kolonijose.

● **Didins lietuvių senelių prieglauda.** 9 d. gruodžio Chicagos Lietuvių R. K. Labdarių 32-rasis seimas priėmė nutarimą paskubinti išmokėti lietuvių senelių prieglaudos skolas ir, to pasiekus, tuojau pradėti šią įstaigą didinti, nes ir kun. A. Linkaus, sąjungos dvasios vado ir išdininko ir kun. St. Adomino, prieglaudos kapeliono, teigimu įstaiga jau per ankšta. Laukiančiųjų įeiti į įstaigą senelių eilė vis didėjanti. Iš s-gos v-bos ir prieglaudos vadovybės pranešimų paaikškėjo, kad per keletą metų atmokėta \$100,000.00 skolos. Jos buvo užtraukta \$275,000.00, o dabar dar turima skolos \$175,000.00. Seimo dalyviai džiaugėsi, kad šitokia didelė pažanga padaryta ir neabejoja, kad netrukus visa skola bus likviduota. Šiam tikslui seime sudėta per \$2,500. Kun. J. Čužauskas, šv. Baltramiejaus par., Waukegan, Ill., aukojo \$1,000.00, kun. J. Paškauskas — \$100.00, kun. A. Linkus — \$55.00, Kimbarkas (Cicero asesorius) — \$50.00. Draugijos ir labdarių kuopos, prisiuntusios atstovus į seimą, ir atstovai seime sudėjo per \$1,500.00.

Dauguma labdarių yra LAIVO skaitytojai. Dėl to seime dalyvavo red. V. Bagdonavičius ir “LAIVO” vardu jį pasveikino.

● **Tarptautinė paroda Kanadoje, Kitchener.** Lapkričio mėn. 26 - 27 dienomis įvyko ateivių tautų šventė kurią suruošė Tautų Draugystės Taryba, kurios priešaky stovi ponis Klement. Kiekviena dalyvavusi tauta pasirodė su savo tautiškais išdirbiniais.

Šventėje dalyvavo šios tautos: lietuviai, latviai, estai, čekoslovakai, ukrainiečiai, lenkai, vokiečiai, japonai, Transilvanijos saksai ir švabai. Taryboje yra kiekvienos tautinės grupės atstovas. Lietuvius atstovavo p. Aldona Darygtė — Biškevičienė.

● **Kun. Alf. Griauslys, žinomas rašytojas ir kalbėtojas advento šeštadieniais skaitė paskaitas apie žmogaus kelius į Dievą. Paskaitas ruošė Ateitininkai ir kvietė jose dalyvauti visus.**

Naujieji "LAIVO" Kalendoriai

TIKIMĖS, kad visi LAIVO skaitytojai jau gavo 1951 metų kalendorių. Pereitais metais kalendoriai visiems patiko, tikimės, kad ir šiais metais patiks.

Tačiau šiais metais kalendorių išlaidos padidėjo — pabrango popierius ir spaudos darbai, todėl nuoširdžiai kreipiamės į mieluosius skaitytojus ir maloniai prašome mums padėti šias išlaidas apmokėti, prisiunčiant bent mažutę auką.

Turime vilties, kad jums padedant mes galėsime ir toliau kiekvienais metais jus aprūpinti gražiais LAIVO kalendoriais.

Už jūsų auką iš anksto nuoširdžiai dėkojame.

LAIVAS

Chicago 8, Illinois
2334 S. Oakley Avenue

Šiuomi siunčiu \$.....kalendoriaus spausdinimo išlaidoms padengti.

Vardas .....

Antrašas .....

Miestas ..... Zona..... Valstybė .....